

DANIEL JONAS

A cet gyomrából

*A cet gyomrából emelem föl kiáltásom:
 Uram! (jó kimondani pusztán nevedet),
 Hittel, hittel mondom egyszersmind,
 Nehéz és töredelmes szívvel szólok,
 Hogy egészen igaz vagy és nem csupán mítosz,
 A szerető szív vagy, mindenben ajándék,
 Mindamellet a jóság és a jótett
 És az összes fény elve, és kiáltásod
 A remény minden világosságát hívja,
 S felkel a fény örök sugárzásban –
 Mindamellet a mártír barlangban éli át
 Az életet (a türelem teremtett rózsáját):
 Képes a nazireus, aki egy ciszterna foglya,
 Szenvedni, bár legyen későn, de nem soha.*

Nosztalgia

*Elveszíteni egy fényképet
 kétszer
 elveszíteni
 egy pillanatot.*

Saitos Lajos fordításai

Amúgy sose voltam...

*Amúgy sose voltam számodra szerelem.
 A szél hordta és vitte a szenvedélyeket
 Valamiféle költöző madár ami megpihent
 Ideiglenes fészekben ahol lakott
 A szerelem viszont más madár
 Az ember szívét betölti és ujjong legbelül
 És elfoglalja egy másik madárét ami úgyszintén bolond
 Összetöri a szívet és megbocsát
 De mit csináljak ha a szélre bíztam a szerelmet
 És úgy érzem a szívem üres fészek
 És mag-hőt érzek és nagy hideget
 S a kolostoromban imában szeretek?
 Azt szeretem aki szeretett és elhagyott engem
 Nem azt szeretem aki leszállt – csak azt aki repült.*

Lipp Márta fordításai